

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 336

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 27 aprilie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
71.	— Hotărâre privind validarea unui mandat de senator	2
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
32.	— Hotărâre pentru respingerea contestației domnului deputat Pascalini Nini-Alexandru	2
33.	— Hotărâre pentru respingerea contestației doamnei deputat Cîmpianu Andreea-Petronela	3
34.	— Hotărâre pentru admiterea contestației doamnei deputat Toader Elena-Laura	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 21 din 15 ianuarie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii	4–8

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind validarea unui mandat de senator**

În temeiul prevederilor art. 70 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 94 alin. (13) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 12 și 15 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează mandatul de senator al domnului Oprea Ștefan-Radu, declarat supleant la alegerile din 1 decembrie 2024 în Circumscripția electorală nr. 31 Prahova, pe lista Partidului Social Democrat, pe locul devenit vacant ca urmare a demisiei domnului Jianu Florin-Nicolae.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 27 aprilie 2026, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA ABRUDEAN

București, 27 aprilie 2026.

Nr. 71.

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE****pentru respingerea contestației domnului
deputat Pascalini Nini-Alexandru**

Având în vedere ședința secretă a plenului Camerei Deputaților din data de 27 aprilie 2026, precum și rezultatul votului exprimat de către deputați,

în temeiul prevederilor art. 67 din Constituția României, republicată, ale art. 8 alin. (1) și art. 54 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 249 alin. (2) și (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților respinge contestația domnului deputat Pascalini Nini-Alexandru împotriva Deciziei nr. 4 din 23 martie 2026 a Biroului permanent al Camerei Deputaților și menține sancțiunea aplicată acestuia prevăzută la art. 249 alin. (1) lit. g) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința secretă din 27 aprilie 2026, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

NATALIA-ELENA INTOTERO

București, 27 aprilie 2026.

Nr. 32.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
pentru respingerea contestației doamnei
deputat Cîmpianu Andreea-Petronela

Având în vedere ședința secretă a plenului Camerei Deputaților din data de 27 aprilie 2026, precum și rezultatul votului exprimat de către deputați, în temeiul prevederilor art. 67 din Constituția României, republicată, ale art. 8 alin. (1) și art. 54 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 249 alin. (2) și (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților respinge contestația doamnei deputat Cîmpianu Andreea-Petronela împotriva Deciziei nr. 5 din 23 martie 2026 a Biroului permanent al Camerei Deputaților și menține sancțiunea aplicată acesteia prevăzută la art. 249 alin. (1) lit. g) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința secretă din 27 aprilie 2026, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
NATALIA-ELENA INTOTERO

București, 27 aprilie 2026.
Nr. 33.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
pentru admiterea contestației doamnei
deputat Toader Elena-Laura

Având în vedere ședința secretă a plenului Camerei Deputaților din data de 27 aprilie 2026, precum și rezultatul votului exprimat de către deputați, în temeiul prevederilor art. 67 din Constituția României, republicată, ale art. 8 alin. (1) și art. 54 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 249 alin. (2) și (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților admite contestația doamnei deputat Toader Elena-Laura împotriva Deciziei nr. 6 din 23 martie 2026 a Biroului permanent al Camerei Deputaților și anulează sancțiunea aplicată acesteia prevăzută la art. 249 alin. (1) lit. g) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința secretă din 27 aprilie 2026, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
NATALIA-ELENA INTOTERO

București, 27 aprilie 2026.
Nr. 34.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 21

din 15 ianuarie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Alina Oprea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bărbuți Dumitru-Bogdan și Bărbuți Darius-Gabriel în Dosarul nr. 3.740/30/2020 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.679D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Arată că, la fondul cauzei, a fost admisă cererea privind procedura abreviată a tuturor inculpaților, însă excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în apel, cererea de judecare în procedura simplificată fiind practic ireversibilă. În apel, inculpații au reiterat achitarea în temeiul art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală.

4. În continuare, susține inadmisibilitatea excepției întrucât autorii pun în discuție probleme ce țin de interpretarea și aplicarea legii. De asemenea, arată că în jurisprudența sa Curtea Constituțională a făcut vorbire pe larg de dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, stabilind că sunt conforme Constituției, în special prin raportare la art. 16, 21 și 23 din Legea fundamentală.

5. Referitor la Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, consideră că aceasta nu adaugă la textul de lege și nu îl completează, ci face vorbire despre procedura abreviată care este însoțită de garanții ce asigură caracterul echitabil al procesului penal, dar face și o distincție clară între situația în care cererea privind procedura abreviată a fost admisă sau respinsă. În cazul în care a fost admisă, judecătorul nu poate să pronunțe o hotărâre de achitare, căci inculpatul recunoaște în integralitate și cu consimțământ toate faptele. Practic, între procedura simplificată și dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală există incompatibilitate ce rezultă din chiar modul de redactare a normelor. Nu se poate aplica art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, însă din interpretarea dispozițiilor art. 396 din același cod, în noua modificare, nu se exclude *de plano* pronunțarea unei hotărâri de achitare în care judecata a avut loc în procedura simplificată, decât dacă sunt îndeplinite condițiile

art. 375 alin. (2) din același act normativ. Astfel, o eventuală soluție de achitare nu va putea depinde de probatoriu, ca în cazul de față, ci exclusiv de intervenția unor cauze evidente care împiedică exercitarea în continuare a acțiunii penale, respectiv intrarea în vigoare a unei legi de dezincriminare, declararea ca neconstituțională a normei, neintervenția legiuitorului în termen de 45 de zile de la publicarea deciziei Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 25 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.740/30/2020, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Bărbuți Dumitru-Bogdan și Bărbuți Darius-Gabriel cu ocazia soluționării apelurilor formulate împotriva unei sentințe penale.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin că, potrivit textului de lege criticat, inculpații care optează pentru procedura simplificată de recunoaștere a învinuirii sunt supuși unui tratament discriminatoriu față de cei care nu au recurs la această procedură, deși ambele categorii de persoane se află în situații similare sub aspectul probatorului administrat. Astfel, în timp ce anumite persoane sunt achitate în procedura de drept comun, pe motivul că probele nu dovedesc existența infracțiunii, inculpații care recunosc faptele în procedura abreviată nu ar putea beneficia de aceeași soluție de achitare, chiar și în lipsa unor probe concludente, ceea ce contravine principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție.

8. Se invocă faptul că, prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, instanța supremă a depășit atribuțiile puterii judecătorești, substituindu-se legiuitorului și atribuind dispozițiilor art. 349 alin. (2) și ale art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală un înțeles care nu rezultă din textul legii. Astfel, instanța supremă ar fi creat, pe cale jurisprudențială, o „normă legiuitoare de modificare”, interpretând noțiunea de „recunoaștere a faptei” ca implicând recunoașterea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a laturii subiective, ceea ce excedează voinței legiuitorului și contravine principiului legalității procesului penal.

9. Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate trebuie interpretate în mod strict, potrivit sensului originar al termenilor utilizați de legiuitor, respectiv că recunoașterea vizează doar faptele reținute în actul de sesizare, nu întreaga existență a infracțiunii sub toate aspectele sale, inclusiv latura subiectivă sau vinovăția. Or, interpretarea dată de instanța supremă ar obliga inculpatul să recunoască nu doar faptele, ci și existența vinovăției, ceea ce nu ar fi prevăzut expres de lege, încălcând principiul legalității incriminării și sancționării.

10. Se arată că, prin validarea probatorului administrat exclusiv în faza urmăririi penale, fără posibilitatea unei verificări efective a puterii doveditoare a acestuia în fața instanței de fond, inculpatul este privat de dreptul său la apărare și la un proces echitabil. Judecătorul fondului nu mai poate administra probe suplimentare sau verifica temeinicia acuzațiilor decât în limita strictă a înscrisurilor noi, ceea ce poate conduce la soluții nedrepte, bazate doar pe rechizitoriul procurorului, și nu pe o apreciere completă a probelor în contradictoriu.

11. Totodată, se susține faptul că dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală nu sunt suficient de clare și precise, lăsând loc unei interpretări potrivit căreia judecătorul ar fi obligat să pronunțe doar una dintre cele două soluții — condamnarea sau amânarea aplicării pedepsei — chiar dacă din probele administrate reiese că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea, ceea ce contravine principiului legalității aplicării pedepsei.

12. În final, autorii subliniază că, în temeiul art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, nu poate fi exclusă posibilitatea pronunțării unei soluții de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, în ipoteza admiterii cererii inculpatului de judecare a cauzei în procedura simplificată de recunoaștere a învinuirii, dacă se va constata că din probele administrate în cauză nu reiese, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpații au comis fapta.

13. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** apreciază că textul de lege criticat este constituțional, chiar și în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019. Arată, în esență, că judecătorul nu este obligat să admită cererea de judecare în procedura recunoașterii învinuirii formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Totodată, menționează că instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului chiar și în condițiile recunoașterii totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

14. În ceea ce privește Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, instanța de judecată reține că aceasta nu aduce modificări ale considerentelor de constituționalitate ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, și nici dispozițiilor art. 349 alin. (2) din Codul de procedură penală.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, conform încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Însă, din notele scrise depuse în motivarea excepției, Curtea observă intenția autorilor de a critica textul de lege în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 3 iulie 2019.

19. Având în vedere acest aspect, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.

20. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare: *„Când judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1), (1) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime. Pentru inculpații minori, instanța va avea în vedere aceste aspecte la alegerea măsurii educative; în cazul măsurilor educative privative de libertate, limitele perioadelor pe care se dispun aceste măsuri, prevăzute de lege, se reduc cu o treime.”*

21. Prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, s-a stabilit, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, că „în ipoteza în care instanța a admis cererea inculpatului de judecare în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, iar cauza a fost judecată potrivit acestei proceduri, nu este posibilă pronunțarea unei hotărâri de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a și lit. c) din Codul de procedură penală”.

22. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3)-(5) referitoare la principiile generale ale statului român, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (1)-(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil astfel cum acesta se interpretează, în temeiul art. 11 și al art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, art. 23 alin. (12) privind principiul legalității pedepsei, precum și în art. 124 — *Înfăptuirea justiției*.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate, prin prisma unor critici similare.

24. Curtea constată că, în ceea ce privește Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, instanța supremă a statuat că, dacă cererea de judecare în procedura recunoașterii învinuirii este încuviințată, considerându-se astfel că sunt îndeplinite toate cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 349 alin. (2) și de art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, inclusiv recunoașterea integrală și necondiționată a faptelor (atât sub aspectul

elementelor de natură obiectivă, cât și sub aspectul celor de factură subiectivă) și caracterul îndestulător al probelor administrate în cursul urmăririi penale pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, instanța, la finalul cercetării judecătorești realizate potrivit art. 377 alin. (1)-(4) din același cod, nu va putea pronunța o hotărâre de achitare întemeiată pe prevederile art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, respectiv în cazul în care nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea, din moment ce inculpatul a acceptat fără rezerve comiterea actelor de conduită ce i-au fost imputate, iar organul judiciar, dispunând parcurgerea judecății prescurtate, a apreciat, implicit, că există probe suficiente că persoana care a recunoscut în totalitate faptele este autorul acestora.

25. În jurisprudența sa referitoare la contestarea constituționalității normelor în interpretarea dată acestora prin decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea a dezvoltat o analiză în două trepte. Prima vizează respectarea de către instanța supremă a competenței sale prevăzute de Constituție, iar cea de-a doua se referă la raportarea la dispozițiile Constituției a conținutului normativ astfel determinat al normei criticate. A admite o teză contrară contravine înseși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală (a se vedea, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011, Decizia nr. 509 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1077 din 13 noiembrie 2020, paragraful 15, sau Decizia nr. 312 din 5 iunie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 12 septembrie 2025, paragraful 27).

26. Ca premisă a analizei sale cu privire la constituționalitatea textelor criticate în interpretarea dată de instanța supremă, Curtea trebuie să stabilească mai întâi dacă această interpretare se încadrează în limitele art. 126 alin. (3) din Constituție.

27. Cu privire la acest aspect, Curtea a reținut că interpretarea legilor este operațiunea rațională, indispensabilă în procesul aplicării și respectării acestora, având ca scop clarificarea înțelesului normelor juridice sau a câmpului lor de aplicare (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 1.560 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 24 februarie 2011), iar, în procesul de soluționare a cauzelor cu care au fost investite, această operațiune este realizată de instanțele judecătorești, în mod necesar, prin recurgerea la metodele interpretative. Interpretarea astfel realizată indică instanței constituționale înțelesul normei juridice supuse controlului de constituționalitate, obiectivizându-i și circumscriindu-i conținutul normativ. În vederea atingerii acestei finalități, interpretarea dată normelor juridice trebuie să fie una general acceptată, aceasta putându-se realiza fie prin pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor hotărâri prealabile sau în soluționarea unor recursuri în interesul legii, fie printr-o practică judiciară constantă (a se vedea Decizia nr. 841 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 12 februarie 2016, paragrafele 29 și 30).

28. Totodată, considerentele Deciziei nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de instanța supremă, evidențiază o analiză comparativă între procedura recunoașterii învinuirii și aplicarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală. În urma acestei analize s-a constatat existența unei incompatibilități evidente, care reiese chiar din modul de redactare a normelor ce reglementează cele două instituții. Astfel, cazul de împiedicare a exercitării în continuare a acțiunii

penale, prevăzut de textul de lege menționat, este incident atunci când „nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea”. Pe de altă parte, procedura abreviată poate fi urmată doar dacă inculpatul „recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa” și „instanța apreciază că probele sunt suficiente pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei”. Cu alte cuvinte, procedura recunoașterii presupune existența unor probe suficiente care să ateste că persoana respectivă este autorul faptelor, spre deosebire de situația prevăzută la art. 16 alin. (1) lit. c), unde lipsa probelor împiedică continuarea procesului penal.

29. Instanța supremă a mai reținut faptul că „din interpretarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală rezultă că noua codificare procesual penală nu exclude *de plano* pronunțarea de către instanță a unei hotărâri de achitare în cazul în care judecata s-a efectuat în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, însă *cazurile în care acestea se poate dispune sunt limitate chiar de condițiile de admisibilitate ale cererii de parcurgere a unei atare proceduri* (cu referire, în special, la recunoașterea în totalitate a faptelor și aprecierea caracterului suficient al probelor pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei), așa încât, dacă se consideră că acestea sunt îndeplinite și se face aplicarea art. 375 alin. (2) din Codul de procedură penală, o eventuală soluție de achitare nu va putea depinde de evaluarea pe fond a probatoriului administrat (altfel decât prin prisma suficienței probelor în stabilirea existenței faptei și a vinovăției inculpatului în comiterea ei), ci exclusiv de intervenția unor cauze evidente care împiedică exercitarea, în continuare, a acțiunii penale, cum ar fi, spre exemplu, intrarea în vigoare a unei legi de dezincriminare, declararea neconstituționalității normei de incriminare și neintervenția legiuitorului în termen de 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, absența discernământului în comiterea faptei, lipsa calității speciale prevăzute de lege pentru subiectul activ al infracțiunii etc.”.

30. Ca atare, Curtea apreciază că interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție clarifică faptul că, odată ce instanța a admis cererea inculpatului de judecare în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii și cauza a fost soluționată potrivit acestei proceduri, nu mai este posibilă pronunțarea unei hotărâri de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a doua și lit. c) din Codul de procedură penală. Această interpretare se datorează faptului că însăși admiterea cererii presupune recunoașterea integrală a faptelor și existența unor probe suficiente pentru stabilirea vinovăției, ceea ce exclude posibilitatea achitării pentru lipsă de vinovăție sau pentru absența probelor privind săvârșirea infracțiunii. Astfel, sfera de aplicare a acestor motive de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a doua și lit. c) din Codul de procedură penală este incompatibilă cu procedura recunoașterii învinuirii, fiind permisă doar în situații excepționale, determinate de alte cauze care împiedică exercitarea acțiunii penale.

31. În aceste condiții, Curtea observă că instanța supremă a determinat sfera de aplicare a normei supuse controlului printr-o interpretare a dispozițiilor criticate care ține seama, pe de o parte, de voința legiuitorului și cadrul normativ incident în materie, iar, pe de altă parte, de jurisprudența instanței de control constituțional în materie, cu respectarea competenței de legiferare a Parlamentului, prevăzută de art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 126 alin. (2) din Constituție, și a competenței de interpretare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzută la art. 126 alin. (3) din Constituție.

32. În cea de-a doua etapă, Curtea urmează să analizeze textul criticat, respectiv art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, prin raportare la dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

33. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)-(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată abreviate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Ca atare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa (a se vedea Decizia nr. 775 din 18 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 21 martie 2022, paragraful 15).

34. Contrar argumentelor invocate de autori în motivarea excepției de neconstituționalitate, judecătorul nu este ținut de obligația de a admite cererea inculpatului privind aplicarea procedurii simplificate, nici măcar în ipoteza în care inculpatul recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, așa cum este cazul autorilor excepției din prezenta cauză. Astfel, prin decizia anterioară, Curtea a statuat că, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

35. Așadar, judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea să respingă cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

36. Totodată, prin Decizia nr. 250 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015, paragraful 22, Curtea a reținut faptul că, ori de câte ori există dubii cu privire la vinovăția inculpatului ori la existența legitimei apărări, care prin ele însele pot constitui cauze care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale ori care înlătură caracterul penal al faptei, tocmai în virtutea temeiului constituțional invocat, al art. 124 alin. (1), instanța este datoare să respingă cererea

formulată, întrucât înfăptuirea justiției presupune aplicarea legii în acord cu dreptatea ca valoare supremă a statului de drept.

37. În cauza de față, instanța judecătorească nu a ridicat o problemă în ceea ce privește forma de vinovăție cu care fapta a fost săvârșită de către inculpați. Dacă instanța aprecia că există dubii/îndoieli în ceea ce privește acest aspect, avea obligația legală de a respinge cererea de judecată în procedura abreviată și de a aplica dispozițiile privind procedura de drept comun sau, după caz, de a repune cauza pe rol și de a efectua cercetarea judecătorească, în condițiile art. 395 alin. (2) din Codul de procedură penală, în situația în care, anterior, încuviințase solicitarea de aplicare a prevederilor art. 374 alin. (4) din același cod, urmând ca, în final, raportat la probele administrate cu respectarea principiilor contradictorialității și oralității, să dispună fie achitarea, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul de procedură penală, fie una dintre celelalte soluții reglementate de art. 396 din același act normativ, iar, în caz de condamnare, aplicarea unei pedepse în limitele prevăzute de alin. (10) al textului de lege menționat, dacă situația de fapt reținută este aceeași cu cea recunoscută de către inculpat/inculpați.

38. Autorii excepției, încă de la primul termen de judecată de la fondul cauzei, au declarat că recunosc în totalitate acuzațiile aduse și au solicitat ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, în temeiul art. 375 alin. (2) din Codul de procedură penală, solicitări încuviințate de către instanță. Astfel, prin Sentința penală nr. 173 din 26 martie 2021, instanța de fond a reținut că inculpații, autorii excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză, au recunoscut infracțiunile reținute în sarcina acestora și au solicitat ca judecata să aibă loc potrivit procedurii în cazul recunoașterii învinuirii, solicitări încuviințate de altfel de către instanță, aplicându-se dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală privind reducerea limitelor legale ale pedepsei cu o treime.

39. Curtea reține că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu constituie un drept fundamental al inculpatului, ci un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții expres prevăzute de lege, iar instanța, în virtutea principiului constituțional al înfăptuirii justiției și al asigurării unui proces echitabil, are libertatea și obligația de a aprecia, pe baza probelor și a convingerii sale, dacă sunt întrunite cerințele pentru aplicarea procedurii simplificate, putând respinge cererea inculpatului chiar și în caz de recunoaștere integrală a faptelor, atunci când există dubii cu privire la vinovăție sau la împrejurările de fapt, tocmai pentru a garanta aflarea adevărului și aplicarea corectă a legii, în acord cu principiile statului de drept.

40. În consecință, Curtea apreciază că susținerea autorilor privind presupusa aplicare a unui tratament discriminatoriu față de persoanele care nu au recurs la procedura abreviată este nefondată, întrucât textul analizat prevede că soluționarea cererii de judecare în procedura simplificată se bazează pe o analiză obiectivă a circumstanțelor concrete ale fiecărei cauze, în special asupra clarității situației de fapt și a existenței oricăror dubii privind vinovăția, fiind astfel exclusă orice decizie arbitrară sau subiectivă; în acest mod, se asigură egalitatea de tratament pentru toți inculpații aflați în situații juridice similare, fără discriminare, ceea ce dovedește că nu sunt încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea în fața legii.

41. În ceea ce privește critica autorilor excepției de neconstituționalitate privind lipsa de claritate și precizie a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, Curtea apreciază că norma criticată respectă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție,

întrucât stabilește în mod expres și detaliat condițiile în care poate fi aplicată reducerea limitelor pedepsei. Astfel, textul criticat oferă destinatarilor săi repere clare cu privire la sfera de aplicare, condițiile și efectele reducerii pedepsei, fără a lăsa loc unor interpretări contradictorii, asigurând previzibilitatea aplicării legii, întrucât orice persoană interesată poate anticipa consecințele

juridice ale recunoașterii învinuirii. Totodată, mecanismul reducerii pedepselor este prevăzut în mod transparent, fiind delimitat clar de circumstanțele care justifică acordarea acestui beneficiu, asigurând astfel respectarea principiului securității raporturilor juridice și oferind premisele unei justiții previzibile, în deplin acord cu cerințele constituționale.

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Bărbuți Dumitru-Bogdan și Bărbuți Darius-Gabriel în Dosarul nr. 3.740/30/2020 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 ianuarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Alina Oprișan

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

